

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 28C/216/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213229094
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2015:7213229094.6

Rozhodnutie

Okresný súd Košice II, sudcom JUDr. Martinom Kolesárom, v právnej veci navrhovateľky: Q. B., bytom Q. XX, Košice, nar. XX.X.XXXX, zastúpený JUDr. Kristínou Piovarčiovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, Košice, proti odporcovi: Š. B., bytom O. XX, Košice, nar. XX.X.XXXX, zastúpený JUDr. Annou Lacovou, advokátkou, so sídlom Pražská 4, Košice, v konaní o určenie vyživovacej povinnosti medzi manželmi, rozhodol

rozhodol:

Návrh na začatie konania navrhovateľky **z a m i e t a** .

Odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom na začatie konania, podaným na súde dňa 15.11.2013, sa navrhovateľka domáhala

určenia vyživovacej povinnosti z manželského vzťahu účastníkov vo výške 250,- Eur mesačne od 15.11.2013 do budúca. V návrhu tvrdila, že s odporcom, s ktorým v tom čase boli manželia, nevedú už od mesiaca máj roku 2013 spoločnú domácnosť a že od toho času si odporca voči nej ako manželke vyživovaciu povinnosť neplní. Poukázala pritom na to, že je poberateľkou invalidného dôchodku mesačne vo výške 137,10 Eur a za práce vykonávané v pracovnoprávnom vzťahu so Slovenskou poštou, a.s. dosahuje príjem vo výške 50,- Eur mesačne a že naproti tomu predstavuje priemerný čistý zárobok odporcu 900,- Eur mesačne. Náklady spojené s užívaním bytu, v ktorom bývala navrhovateľka s tromi spoločnými deťmi účastníkov (z toho dvomi nezaopatrenými), uhrádzal podľa návrhu odporca; z iných pravidelných výdavkov navrhovateľka v návrhu konkrétne označila len náklady na zabezpečovanie liekov vo výške 10- Eur mesačne, výdavky na oblečenie vo výške 16,66 Eur mesačne (200,- Eur ročne) a na obuv vo výške 8,33 Eur mesačne (100,- Eur ročne).

Odporca uplatnený nárok navrhovateľky v konaní neuznal. Vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu na svoju obranu v podstatnom tvrdil, že po opustení spoločnej domácnosti naďalej platil náklady spojené s užívaním spoločného bytu a naďalej finančne zabezpečoval tiež spoločné deti. Pritom, ako uviedol, navrhovateľka sa na týchto výdavkoch žiadnym spôsobom nepodieľala. Odporca tieto výdavky podrobne špecifikoval a tvrdil, že pri zohľadnení i vlastných nákladov na zabezpečenie výživy mu neostáva viac ako predstavuje príjem navrhovateľky, a teda že jeho životná úroveň nie vyššia ako navrhovateľky. Odporca tvrdil tiež, že dôvodom, pre ktorý odišiel zo spoločnej domácnosti, boli hádky, ktoré neustále vyvolávala navrhovateľka, pričom ku konfliktom dochádzalo i pre nehospodárne nakladanie s financiami navrhovateľkou, ktorá peniaze určené na domácnosť, nákup potravín a ostatných potrieb, použila napríklad na nákup šiat, kabeliek a často aj nepotrebných vecí. Na nákup týchto vecí si navrhovateľka, podľa tvrdenia odporcu, aj požičiavala. Tieto nákupy, ako odporca uviedol, realizovala navrhovateľka bez konzultácie s ním, a týmto spôsobom narúšala rodinný rozpočet a ohrozovala uspokojovanie základných potrieb rodiny. Vysvetlil v tejto súvislosti, že sa stalo i to, že celý ním dosiahnutý mesačný príjem musel

byť použitý na úhradu dlhov z predchádzajúceho mesiaca. Za tohto stavu odporca prestal hotovosť určenú pre rodinné nákupy dávať navrhovateľke a tieto nákupy robil už len sám alebo tak robila dcéra Michaela.

Rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 15C/14/2014 zo dňa 26.3.2014 (čl. 24), ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.4.2014, bolo manželstvo účastníkov, uzavreté dňa 9.9.1989, rozvedené. Zákonným následkom zániku manželstva účastníkov bol zánik i ich vzájomnej vyživovacej povinnosti. V nadväznosti na to navrhovateľka v priebehu konania vymedzila uplatnený nárok na manželské výživné tak, že sa domáhala jeho určenia za čas od 15.11.2013 do zániku manželstva dňa 30.4.2014 (ďalej tiež „rozhodné obdobie“).

Podľa ust. § 71 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov (Zákon o rodine), manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

Podľa ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Vo všeobecnosti, nárok na určenie vyživovacej povinnosti medzi manželmi súdom je daný vtedy, ak manžel neplní svoju vyživovaciu povinnosť dobrovoľne vôbec, alebo ju plní v rozsahu, ktorý je potrebný považovať za nedostatočný preto, že nezodpovedá zákonnému hľadisku pre stanovenie výšky tejto povinnosti, ktorým je požiadavka, aby životná úroveň oboch manželov bola zásadne rovnaká. Z hľadiska zásady rovnakej životnej úrovne manželov má teda vyživovaciu povinnosť ten z manželov, ktorého príjmy a majetkové možnosti sú vyššie oproti druhému manželovi, a to v rozsahu nevyhnutnom pre vyrovnanie životných úrovní. Vyrovnaním v tomto zmysle však nemožno rozumieť len mechanický prepočet, ktorým by bola po zistení priemeru pracovných príjmov oboch manželov, určeným výživným dosiahnutá ich matematická zhoda. I pri určení manželského výživného je potrebné prihliadať na odôvodnené potreby na strane jednej a na schopnosti, možnosti a majetkové pomery na strane druhej (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine), pričom nakoľko sa jedná o vzájomnú vyživovaciu povinnosť, je potrebné tieto kritéria zároveň aplikovať na pomery oboch manželov. To prakticky znamená, že pre porovnanie životnej úrovne oboch manželov je nevyhnutné zistiť rozsah odôvodnených potrieb každého z nich a u každého tiež i schopnosť a možnosť ich úhrady. Zohľadniť je potrebné tiež i to, či obaja manželia sa pričínajú o získanie zdrojov pre uspokojovanie potrieb rodiny (v ich rámci tiež potrieb vlastných) podľa svojich možností a schopností, pričom v tejto súvislosti rovnako ako zárobkovú činnosť treba posúdiť i starostlivosť o deti a spoločnú domácnosť. Pri určení vyživovacej povinnosti medzi manželmi treba zohľadniť tiež plnenie iných vyživovacích povinností a nemožno ponechať stranou ani plnenie spoločných záväzkov manželov, nakoľko tieto ovplyvňujú životnú úroveň oboch.

Vychádzajúc z týchto všeobecných východísk, ťažiskovým pre posúdenie dôvodnosti/nedôvodnosti uplatneného nároku navrhovateľky, bolo porovnanie životnej úrovne účastníkov v rozhodnom období, predpokladom čoho boli zistenia v smere rozsahu odôvodnených potrieb navrhovateľky a odporcu a zistenia o schopnosti a možnosti (včítane majetkových pomerov) každého z účastníkov uspokojovať potreby rodiny.

Súd vykonal vo veci dokazovali výsluchom účastníkov a oboznámením s podstatným obsahom písomností predložených účastníkmi a zabezpečených súdom.

Navrhovateľka v konaní v podstatnom tvrdila, že v rozhodnom čase bola poberateľkou len invalidného dôchodku vo výške 140,- Eur, v tejto súvislosti tiež, že si prácu hľadala avšak v tomto snažení sa

jej nedarilo. Bývala v byte účastníkov na Q. XX v Košiciach spoločne s dcérou Q. K.. XX.X.XXXX, majúcou príjem z invalidného dôchodku a z prác na základe dohody o vykonaní práce, s dcérou B., K.. X.XX.XXXX, po skončení sústavnej prípravy na budúce zamestnanie evidovanou v evidencii nezamestnaných Úradu práce sociálnych vecí a rodiny a so synom Š.I., K.. XX.X.XXXX, ktorý po ukončení štúdia v odbore obchodná prevádzka na Spojenej praktickej škole v Košiciach, pokračoval ďalej v štúdiu na tejto škole v odbore opatrovatelstvo. Navrhovateľka potvrdila rozsah úhrad, ktoré podľa písomného vyjadrenia k návrhu odporca v rozhodnom čase plnil na spoločné záväzky, včítane nákladov spojených s užívaním bytu a na zabezpečovanie výživy detí a výslovne uviedla tiež, že za peniaze, ktoré odporca poskytoval dcére Q. na zabezpečovanie výživy, sa stravovala v rozsahu 20,- až 30,- Eur mesačne i ona. So zabezpečením výživy v rozhodnom čase pomáhali navrhovateľke, ako uviedla, mimo dcéry Q. (z prostriedkov od odporcu) aj rodičia, a to príležitostnými peňažnými darmi, za celé obdobie spolu približne v sume 200,- Eur i poskytovaním potravín, či dopestovaného ovocia a zeleniny. Úhrady za užívanie bytu, ako navrhovateľka ďalej uviedla, v rozhodnom čase neplatila vôbec, pričom iné pravidelné výdavky (mimo bežných), nemala. Navrhovateľka vo svojej účastníckej výpovedi potvrdila, že si „zakúpila nejaké veci“ a vysvetlila, že si tým chcela urobiť radosť v období, keď sa s odporcom hádali. Stalo sa, ako uviedla, že na nákup takýchto vecí si i požičala. Navrhovateľka tvrdila tiež, že na zabezpečovanie potrieb detí v rozhodnom čase z vlastného nevynakladala prostriedky (až na jeden prípad ktorý len pripustila ako možný) a že za týmto účelom deti kontaktovali s odporcom. O deti sa však, ako poznamenala, starala, prala a žehliła im, varila a upratovala.

V tejto súvislosti z rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie č. 6756266990 zo dňa 6.12.2012 (čl. 5) súd zistil, že navrhovateľka bola poberateľkou invalidného dôchodku vo výške (od 1.1.2013) 137,10,- Eur mesačne. Z potvrdenia Sociálnej poisťovne, ústredie zo dňa 19.12.2012 (čl. 86) je v tejto súvislosti zrejmé, že pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť predstavuje u navrhovateľky v percentuálnom vyjadrení 50%. Na základe dohody o pracovnej činnosti zo dňa 1.2.2013 (čl. 108), uzatvorenej na dobu neurčitú, vykonávala navrhovateľka upratovacie práce pre spoločnosť Slovenská pošta, a.s. s dohodnutým rozsahom pracovného času 7,6 hod. týždenne a odmenou 2,- Eur za hod. Listom zo dňa 22.1.2014 (čl. 109) navrhovateľka podľa zistenia súdu požiadala zamestnávateľa (bez vyjadrenia dôvodu) o skončenie pracovnoprávneho vzťahu, v nadväznosti na čo dohodou zo dňa 11.2.2014 (čl. došlo k skončeniu pracovnej činnosti navrhovateľky dňom 28.2.2014. Z opisu mzdových listov navrhovateľky (čl. 44) mal súd za preukázané, že za pracovnú činnosť na základe dohody o pracovnej činnosti zo dňa 1.2.2013, bola navrhovateľke vyplatená odmena v priemernej čistej mesačnej výške 56,- Eur.

Odporca v konaní v podstatnom tvrdil, že z dôvodu nehospodárneho nakladania so spoločnými peniazmi, ešte v čase spoločného súžitia prestal poskytovať navrhovateľke peniaze v hotovosti. Po odchode zo spoločnej domácnosti naďalej uhrádzal náklady spojené s užívaním bytu K. Q. XX v Košiciach podľa dokladu SIPO (v celom rozhodnom období 162,20 Eur až na mesiac apríl 2014 kedy táto úhrada činila 211,83 Eur), platil tiež iné spoločné záväzky účastníkov (za služby telefonického pripojenia spoločnosti Slovak Telecom a.s. 44,74 Eur mesačne, za televíznu a internetovú prípojku spoločnosti Orange Slovensko a.s. 44,- Eur mesačne, poplatok za odpad 49,63 Eur štvrťročne, t.j. 16,50 Eur mesačne, daň z nehnuteľnosti 18 Eur ročne, t. j. 1,50 Eur mesačne, záväzok voči Prvej stavebnej sporiteľni a.s. vo výške 42,- Eur mesačne, záväzok voči Wüstenrot poisťovňa a.s. vo výške 42,- Eur mesačne - len za mesiace november 2013 až január 2014 a poistné za poistenie detí Š. U. B. v sume spolu 40,- Eur mesačne), dcére Q. poskytoval peňažnú hotovosť na zabezpečenie stravy a potrieb domácnosti (v mesiaci november 2013 sumu 220,- Eur, v mesiaci december 2013 sumu 340,- Eur, v mesiaci január 2014 sumu 300,- Eur, v mesiaci február 2014 sumu 250,- Eur, v mesiaci marec 2014 sumu 250,- Eur a v mesiaci apríl 2014 sumu 200,- Eur a všetkým z troch detí poskytoval vreckové vo výške 20,- Eur mesačne. Na základe nájomnej zmluvy, uzavretej s H. Q., ktorá je jeho sestrou, užíval 3 izbový byt na Berlínskej 28 v Košiciach, za čo mal podľa nájomnej zmluvy platiť nájomné vo výške 350,- Eur mesačne. V skutočnosti za užívanie bytu, ako v konečnom dôsledku uviedol, pravidelne uhrádzal náklady podľa mesačného zálohového predpisu platieb so zálohovými platbami za dodávku elektriny a s koncesionárskymi poplatkami na základe dokladov SIPO (96,04 Eur mesačne za mesiace november a december 2013 a 118,91 Eur za mesiace január až apríl 2014), v mesiaci december 2013 zaplatil prenajímateľke v hotovosti sumu 1.000,- Eur a následne bezhotovostným prevodom dňa 20.2.2014 zaplatil na nájomnom sumu 500,- Eur a dňa 13.5.2014 (za uplynulé mesiace) sumu 470,- Eur. V rozhodnom čase, ako ďalej uviedol, bol zamestnaný v obchodnej spoločnosti U.S.STEEL Košice,

s.r.o., kde dosahoval priemerný čistý mesačný zárobok v sume 1.100,- Eur. Na cestovné za dopravu do zamestnania uhrádzal odporca sumu 30,- Eur mesačne, ďalej za používanie mobilného telefónu platil 30,- Eur mesačne a za vlastné poistenie 30,- Eur mesačne.

Z opisu mzdových listov odporcu (čl. 46) súd zistil, že za obdobie mesiacov október 2013 až marec 2014 dosiahol odporca priemerný čistý mesačný zárobok v sume 1.189,74 Eur. Zo zmluvy o prenájme (čl. 72), uzavretej medzi odporcom ako nájomcom a H. Q. ako prenajímateľkou dňa 30.4.2013 súd zistil, že na jej základe došlo k prenechaniu na dočasné užívanie odporcovi bytu č. 9 na O. XX v Košiciach za nájomné vo výške 350,- Eur mesačne, zahŕňajúce v sebe i náklady spojené s užívaním bytu. Z mesačných zálohových predpisov (čl. 67) a dokladov SIPO (čl. 71) súd zistil, že náklady spojené s užívaním bytu č. 9 na O. XX v Košiciach činili 96,04 Eur a počnúc dňom 1.2.2014 118,91 Eur. Z dokladov o hotovostných vkladov (čl.70) v spojení s vyjadrením K. Q. zo dňa 28.1.2015 (čl. 126) súd zistil, že na úhradu nájomného zaplatil odporca dňa 20.2.2014 sumu 500,- Eur a dňa 13.5.2014 sumu 470,- Eur.

Navrhovateľka zhodne s odporcom tvrdila, že náklady spojené so zabezpečovaním výživy detí, náklady spojené s užívaním bytu na Q. XX v Košiciach i spoločné záväzky účastníkov v celom rozhodnom období, tak ako boli vyšpecifikované vo vyjadrení k návrhu, uhrádzal odporca. Spornou v tejto súvislosti urobila svojimi vyjadreniami v konaní (podporenými nejednoznačnými tvrdeniami odporcu) len skutočnosť, či úhrady za služby spojené s užívaním bytu realizoval sám odporca alebo z odporcom poskytnutých peňazí dcéra Q..

Na preukázanie tejto spornej skutočnosti súd v konaní oboznámil obsah písomností, majúcich svedčiť o poskytovaní peňažných súm odporcom dcéram Q. U. B. a vykonal výsluch svedkyne Q. B.. Z písomných potvrdení (čl. 31) súd zistil, že na nich B. B. a svedkyňa Q. B. potvrdili prijatie peňažných hotovostí od odporcu takto: dňa 16.11.2013 100,- Eur, 25.11.2013 120,- Eur, 9.12.2013 100,- Eur, 14.12.2013 100,- Eur, 18.12.2013 70,- Eur a 25.12.2013 70,- Eur. Z bankových dokladov o hotovostných vkladoch a o bezhotovostnom príkaze (čl. 29,30) mal súd za preukázané, že odporca poskytol svedkyňi Michaele Vargovej peňažné prostriedky takto: dňa 13.1.2014 300,- Eur, dňa 12.2.2014 200,- Eur, dňa 26.2.2014 50,- Eur, dňa 11.3.2014 250,- Eur a dňa 10.4.2014 200,- Eur). Svedkyňa Q. B. vo svojej svedeckej výpovedi na pojednávaní dňa 27.10.2014 v podstatnom potvrdila, že odporca platil náklady spojené s užívaním bytu a uhrádzal tiež spoločné záväzky účastníkov, že mimo toho jej poskytoval peniaze na zabezpečenie chodu domácnosti a výživy v sume 200,- Eur mesačne a všetkým z troch detí poskytoval i vreckové mesačne vo výške 20,- Eur. Tento spôsob úhrady nákladov za užívanie bytu a poskytovania peňazí odporcom svedkyňa opätovne potvrdila vo svojom písomnom vyhlásení (čl. 125). Nad rámec tejto spornej skutočnosti svedkyňa v rámci svojej svedeckej výpovede ozrejmila spôsob hospodárenia v spoločnej domácnosti s navrhovateľkou. Uviedla v tejto súvislosti, že na nákupy s navrhovateľkou chodievali len spoločne a tieto platila ona. Navrhovateľke peniaze neposkytovala pre obavu, že ich minie, ako sa vyjadrila, na „hlúposť“. Uviedla v tejto súvislosti, že sa stalo (a to i v rozhodnom čase), že navrhovateľka svedkyňi vzala platobnú kartu a vybrala si peniaze. Nákupy svedkyňa platila predovšetkým z peňazí poskytnutých odporcom (prispievala i stará matka), pričom zakúpené potraviny a iný tovar boli spotrebovávané spoločne všetkými členmi domácnosti, včítane navrhovateľky. I navrhovateľka sa na zabezpečovaní výživy detí v rozhodnom čase podľa svedkyne podieľala, napríklad tým, že poskytla nejaké peniaze alebo zakúpila potraviny. Vo väčšom rozsahu tak však robil odporca. Navrhovateľka sa podľa svedkyne po odchode odporcu o domácnosť starala.

Na základe takto zisteného skutkového stavu, po posúdení podľa citovanej právnej úpravy, posúdil súd uplatnený nárok navrhovateľky za nedôvodný v celom rozsahu. Východiskom úvah súdu, smerujúcich k tomuto záveru, bola v konaní medzi účastníkmi nesporná skutočnosť, že v celom rozhodnom období odporca platil náklady spojené s užívaním bytu na Q. XX v Košiciach, v ktorom v tom čase mimo spoločných detí bývala tiež navrhovateľka a že zároveň finančne prispieval na chod domácnosti, z ktorého mala prospech okrem detí i navrhovateľka. Týmto spôsobom si navrhovateľ nepochybne dobrovoľne plnil vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľke z ich manželského vzťahu. Otáznym tak v podstate bolo, či rozsah týchto plnení zodpovedal skutočnému rozsahu vyživovacej povinnosti odporcu, ktorá vo vzťahu medzi manželmi má zabezpečiť zásadne rovnakú životnú úroveň. Zohľadňujúc výšku týchto plnení (teda odporcom platené náklady spojené s užívaním bytu na Q. XX v Košiciach, peňažné

sumy poskytované na zabezpečenie chodu domácnosti a výživy dcéram Q. U. B. a výživného v sume 20,- Eur, ktoré poskytoval odporca naviac mesačne každému z detí), prihládajúc zároveň na plnenie spoločných záväzkov účastníkov odporcom, výšku ktorých navrhovateľka nerozporovala a znášanie tiež nákladov odporcu na zabezpečovanie tiež vlastných oprávnených potrieb (cestovné, mobilný telefón, poistenie, telefón a bývanie), a to čo do bytovej potreby hoc len v rozsahu, v akom boli skutočne hradené (teda čo do nákladov na bývanie v byte na O.K. XX v Košiciach vo výške mesačných úhrad na základe dokladov SIPO pri zohľadnení tiež bankovým prevodom zaplatenej sumy 500,- Eur dňa 20.2.2014 na úhradu nájomného), podľa zistenia súdu, z príjmu ktorý odporca v rozhodnom čase dosahoval (priemerne 1.189,74 Eur mesačne) reálne vynakladal na tieto plnenia približne sumu 1.000,- Eur mesačne. To znamená, že na úhradu bežných výdavkov, spojených so zabezpečovaním výživy, ostávala odporcovi mesačne suma približne 189,74 Eur. Navrhovateľka žiadne konkrétne pravidelné mesačné výdavky za rozhodné obdobie v konaní netvrdila (až na výdavky na lieky v sume 10,- Eur mesačne), preto je možné mať za to, že celý svoj príjem vo výške 193,10 Eur, resp. od 1.3.2014 (po skončení pracovnej činnosti) vo výške 137,10 Eur (po odpočítaní nákladov na lieky 10,- Eur) mala k dispozícii na úhradu svojich bežných výdavkov. To teda znamená že v rozhodnom čase bol disponibilný príjem oboch účastníkov (po odpočítaní odôvodnených výdavkov) porovnateľný a umožňoval im v podstate zabezpečiť len základné životné potreby a to v rovnakom rozsahu. Nemožno preto konštatovať, aby životná úroveň niektorého z nich bola v priebehu rozhodného obdobia vyššia alebo nižšia ako životná úroveň druhého z manželov. Pokiaľ tu i istá disproporcía v disponibilných príjmoch v období od 1.3.2014, vznikla tým, že odporcovi na zabezpečovanie jeho potrieb po odpočítaní oprávnených výdavkov ostávala suma približne 189,74 Eur a navrhovateľke suma približne 127,10 Eur, táto podľa názoru súdu rozdiel v životných úrovniach účastníkov nezaložil. Je potrebné si totiž v tejto súvislosti uvedomiť, že zdrojom pre uspokojovanie potrieb rodiny (svoje, detí ale i navrhovateľky) odporcu bol závislá práca a odporkyňa naproti tomu v pracovnom procese nebola zapojená, následkom čoho odporca prirodzene viac potreboval na svoju regeneráciu. V tejto súvislosti je potrebné mať na zreteli i to, že navrhovateľka, i keď jej schopnosť pracovať bola znížená, mohla sa pracovného procesu s obmedzeniami zúčastniť, pričom bez súvislosti s týmto pracovným obmedzením, sama iniciovala skončenie pracovnej činnosti so zamestnávateľom Slovenská pošta, a.s. čím sa sama zbavila možnosti uspokojovať svoje potreby z vlastného príjmu vo väčšom rozsahu. I keď sa navrhovateľka starala o domácnosť, treba mať na zreteli, že odporca v tom čase už v spoločnej domácnosti s navrhovateľkou nežil a spoločné deti účastníkov už boli plnoleté, čo vylučuje, aby závislej práci odporcu z hľadiska zásluhovosti mohla byť starostlivosť o domácnosť navrhovateľky postavená na roveň. Riadiac sa týmito úvahami súd uzavrel, že rozsah, v akom sa odporca dobrovoľne podieľal na zabezpečovaní výživy navrhovateľky, so zreteľom na všetky skutočnosti zodpovedal zákonnej požiadavke rovnakých životných úrovní manželov. Preto súd ako nedôvodný návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal v spojení s ust. § 150 ods. 1 O.s.p. podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. V danom prípade plne úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania. I napriek tomu mu však súd náhradu trov konania nepriznal, majúc za to, že v danom prípade je daný dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý súd náhradu trov výnimočne priznať nemusí. Za takúto skutočnosť súd považoval to, že navrhovateľka žije v domácnosti so spoločnými deťmi účastníkov, ktorým odporca i naďalej prispieva na zabezpečovanie ich potrieb. Vzhľadom na výšku príjmu navrhovateľky by jej uložená povinnosť nahradiť trovy konania odporcovi fakticky znamenala odčerpávanie peňazí z domácnosti ako takej, pričom schodok tato vzniknutý, by v záujme zabezpečenia potrieb detí v konečnom dôsledku, podľa úvahy súdu, zrejme i tak znášal odporca.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Košice II.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

V Košiciach 16. marca 2015